

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ ΓΙΛΓΑΜΕΣ (γ)

Τότε ό 'Ενκιντού άνοιξε τό στόμα κι εΐπε: «Έμπρός, δέν είναι τίποτα γιά φόβο. 'Ακολουθά με, ξέρω τό μέρος πού ζει ό Χουμπάμπα καί τά μονοπάτια πού περπατάει. 'Ας γυρίσουν οί σύμβουλοι πίσω. 'Εδώ δέν είναι αίτία γιά φόβο».

Όταν οί σύμβουλοι άκουσαν αυτό, διάσπανε τόν ήρωα νά φύγει.

«Πήγαινε, Γιλγαμές, εΐθε ό προστάτης σου θεός στό δρόμο νά σε προστατεύει καί νά σε φέρει πίσω πάλι ασφαλισμένο στην αποβάθρα τής Ούρουκ».

Μετά από έξήντα μίλια σταματήσαν τή νηστεία τους' μετά από ενενήντα άκόμη μίλια σταματήσαν γιά τή νύχτα. Έκατόν πενήντα μίλια περπάτησαν σέ μιά μέρα' σέ τρείς μέρες είχαν περπατήσει όσο κάνει τό ταξίδι ένός μηνός καί δυό εβδομάδων. Πέρασαν έφτά βουνά μέχρι νά φτάσουνε στού δάσους τήν πύλη' τή ζύγωσαν μέ θαυμασμό. Δέν είχανε άκόμη δει τό ψηλότατο κέδρο, μά θαύμασαν πολύ τό ξύλο τής πύλης. 'Ογδόντα πέντε πήχες ήτανε τό ύψος τής' τό πλάτος τής σαράντα πέντε πήχες' ό άξονας κι ό σύρτης καί οί παραστάτες ήταν τέλεια. Τεχνίτες στή Νιππούρ τήν είχαν φτιάξει, στού 'Ενλίλ τήν άγια πόλη.

Τότε φώναξε ό 'Ενκιντού :

«'Ω Γιλγαμές, θυμήσου τώρα πώς καυχήθηκες μέσ στην Ούρουκ. Έμπρός, χτύπα, γιέ τής Ούρουκ, δέν είναι τίποτα γιά φόβο».

Όταν άκουσε αυτά τό λόγια, ξαναφούντωσε τό θάρρος του' αποκρίθηκε:

«Βιάσου, ζύγωνε, άν είναι ό φύλακας έδώ, μήν τόν αφήσεις νά ξεφύγει πρós τά δάση νά χαθεί. 'Έχει τήν πρώτη πανοπλία του από τīs έφτά φορές, άλλα τīs άλλες έξι όχι άκόμη, άς τόν παγιδεύσουμε προτού νά όπλιστεί».

Σά μανιασμένος ταύρος τίνανε αυτός τό χώμα' ό φύλακας του δάσους γύρο έρχόταν φοβερίζοντας, έκραύγαζε' κι ό Χουμπάμπα σά δυνατός ταύρος χώθηκε στό δάσος, έφυγε κατά τό στίτι του του δάσους τών κέδρων.

Τότε ό 'Ενκιντού πήγε στην πύλη' ήταν τόσο ή όμορφιά τής, πού δέ θέλησε νά ύψώσει τό πελέκι νά τήν κομματιάσει, μά τής έδωσε μιά καί τήν άνοιξε.

Τότε φώναξε ό 'Ενκιντού στό Γιλγαμές:

«Μήν κατεβείς μέσ στό δάσος, όταν άνοιξα τήν πύλη έχασε τό χέρι μου τή δύναμή του».

Ό Γιλγαμές του αποκρίθηκε:

«'Αγαπημένε φίλε, μη μιλάς σά δειλός. Ξεπεράσαμε τόσους κινδύνους καί ταξιδέψαμε τόσο μακριά, γιά νά γυρίσουμε στό τέλος πίσω; 'Εσύ, πού σέ πολέμους δοκιμάστηκε καί μάχες, κρατήσουν τώρα κοντά μου καί δέ θά νιώσεις φόβο θανάτου' μένει δίπλα μου κι ή άδυναμία σου θά σου περάσει, τό τρέμουλο

θά φύγει από τό χέρι σου. Θά προτιμούσε ό φίλος μου νά μένει πίσω; 'Όχι, μαζί θά κατεβούμε μέσα στην καρδιά του δάσους. Τό θάρρος σου άς φουντώσει από τή μάχη πού 'ρχεται' ξέχνα τό θάνατο κι ακολουθήσε με, άντρας έτοιμος, μά όχι παράτολμος. 'Όταν πηγαίνουν δυό μαζί, ό καθένας θά προστατεύει τόν έαυτό του καί θά υπερασπίζεται τό φίλο του' κι άν πέσουν, αφήνουν όνομα πού μένει».

Μαζί κατέβηκαν από τήν πύλη κι ήρθανε στό πράσινο δουνό. 'Εκεί σταθήκαν άφωνοι, χάσανε τή μιλιά τους' στάθηκαν άφωνοι καί κοίταξαν τό δάσος. Εΐδανε του κέδρου τό ύψος, εΐδανε τό δρόμο πρós τό δάσος καί τό μονοπάτι πού συνειθίζει νά περπατεί ό Χουμπάμπα. Ό δρόμος ήτανε πλατύς κι εύκολόπεραστος. Κοίταξαν τό βουνό τών κέδρων, τήν κατοικία τών θεών καί τής 'Ιστάρ τό θρόνο. Τρανότατο τό κέδρο ύψωνόταν μπρός άπ' τό βουνό, ό ήσκιος του ήταν όμορφος, όλος ξεκούραση. Βουνό καί ξεφωτο πρασίνιζαν από τούς θάμνους.

Έκεί ό Γιλγαμές άνοιξε ένα πηγάδι μπροστά στον ήλιο πού έδυε. 'Ανέβηκε στό βουνό καί σκόρπισε στό χώμα ψιλό άλεύρι κι εΐπε:

«'Ω βουνό, κατοικία τών θεών, φέρε μου όνειρο εύνοκό».

Μετά πιαστήκαν άπ' τό χέρι κι έπесαν νά κοιμηθούν' κι ό ύπνος πού κυλάει από τή νύχτα έπесе πάνω τους καί τούς έτύλιξε. Ό Γιλγαμές όνειρεύτηκε καί τά μεσάνυχτα του έδυγε ό ύπνος κι εΐπε στό φίλο του τ' όνειρό του:

«'Ενκιντού, τί ήταν αυτό πού με ζύπνησε, άν όχι έσύ; Φίλε μου, είδα ένα όνειρο. Στεκόμαστε σ' ένα βαθύ πέρασμα του βουνού, καί ξάφνου τό βουνό έπесе, καί δίπλα του έμεις οί δυό εΐμαστε σάν τīs μικρότερες μύγες του βάλλου. Στο δεύτερό μου όνειρο έπесе πάλι τό βουνό, μέ χτύπησε καί μου 'πιασε τά πόδια μου από κάτω μου. Τότε ήρθε έν' άδάσταχο φώς πού λαμπάδιαζε κι ήτανε ένας πού ή χάρη του κι ή όμορφιά του ήταν πιό μεγάλες άπ' τήν όμορφιά τούτου του κόσμου. Μ' έβγαλε κάτω άπ' τό βουνό, μου έδωσε νερό νά πλώ καί ή καρδιά μου άνακουφίστηκε καί στήλωσε τό πόδια μου στό χώμα».

Τότε εΐπε ό 'Ενκιντού, τών κάμπων τό παιδί :

«'Ας κατεβούμε άπ' τό βουνό κι άς κουβεντιάσουμε μαζί αυτό τό πράγμα».

Εΐπε στό Γιλγαμές, τό νεαρό θεό :

«Εΐναι καλό τ' όνειρό σου, είναι σπουδαίο τ' όνειρό σου, τό βουνό πού είδες είναι ό Χουμπάμπα. Τώρα, σίγουρα, θά τότε πιάσουμε καί θά τότε σκοτώσουμε καί θά ρίξουμε κάτω τό σώμα του όπως τό βουνό έπесе στον κάμπο».

Τὴν ἄλλη μέρα μετὰ ἀπὸ ἐξήντα μίλια σταματήσαν τὴ νηστεία τους· μετὰ ἀπὸ ἐνενήντα ἀκόμη μίλια σταματήσαν γιὰ τὴ νύχτα. Ἐσκαψαν ἕνα πηγάδι μπρὸς στὸν ἥλιο ποὺ ἔδωκε ὁ Γίλγαμές ἀνέβηκε στὸ βουνό. Σκόρπισε στὸ χῶμα ψιλὸ ἀλεύρι κι εἶπε:

«Ὡ δεινὸ, κατοικία τῶν θεῶν, στείλει ἕνα ὄνειρο γιὰ τὸν Ἐνκιντοῦ, δός του ἕνα ὄνειρο εὐνοϊκόν».

Τὸ βουνὸ ἔφτειασε ἕνα ὄνειρο γιὰ τὸν Ἐνκιντοῦ, ἦρθε, ὄνειρο κακόν. Κρύα νεροποντὴ πέρασε πάνω του, τὸν ἔκανε νὰ μαζευτεῖ σὰν τὸ κριθᾶρι τοῦ βουνοῦ κάτω ἀπ' τὸ ἄγριο ἀνεμοβρόχι. Μὰ ὁ Γίλγαμές καθόταν μὲ τὸ πηγούνι του ἀκουμπηστὸ στὰ γόνατα, μέχρι ποὺ ὁ ὕπνος ποὺ χύνεται ἀπάνω σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἔπεσε πάνω του καὶ τὸν ἐτύλιξε. Ὑστερὰ, τὰ μεσάνυχτα, ὁ ὕπνος τοῦ ἔφυγε. Σηκώθηκε κι εἶπε στὸ φίλο του:

«Μὲ φώναξες; γιατί εἶμαι ξύπνιος; Μ' ἀγγίξεις; γιατί εἶμαι τρομαγμένος; Δὲν πέρασε κοντὰ κανεὶς θεός, ποὺ ἔχουν τὰ μέλη μου ἀπ' τὸ φόβο παραλύσει; Φίλε μου, εἶδα τρίτο ὄνειρο κι αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἦταν ὁλότελα τρομαχτικόν. Βρυχήθηκαν τὰ οὐράνια καὶ βρυχήθηκε ξανὰ ἡ γῆ, χάθηκε τὸ φῶς τῆς μέρας κι ἔπεσε σκοτάδι, λάμπαν ἀστραπές, λαμπάδιαζε φωτιά, τὰ σύννεφα χαμήλωσαν, βρέχαν φωτιά. Μετὰ ἡ λαμπεράδα μέριασε, ἔφυγε ἡ φωτιά κι ὅλα γίνανε στάχτη πεσμένη γύρω μας. Ἄς κατεβούμε ἀπ' τὸ βουνὸ κι ἄς κουβεντιάσουμε μαζί αὐτὸ τὸ πράγμα καὶ τί πρέπει νὰ κάνουμε ἀς σκεφτοῦμε».

«Ὅταν κατέβηκαν ἀπ' τὸ βουνό, ἄρπαξε ὁ Γίλγαμές στὸ χέρι τὸ πελέκι· ἔκοψε τὸ κέδρο. Ὅταν ὁ Χουμπάμα ἀπὸ μακριὰ ἄκουσε τὸ θόρυβο, ἐμάνιασε· φώναξε:

«Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ παραβίασε τὰ δάση μου καὶ σώριασε χάμω τὸ κέδρο μου;».

Μὰ ὁ λαμπρὸς Σαμᾶς τοὺς φώναξε ἀπ' τὰ οὐράνια:

«Προχωράτε, μὴ φοβάστε».

Μὰ τώρα ὁ Γίλγαμές εἶχε ἀπὸ τὴν ἀδυναμία νικηθεῖ, γιατί τὸν εἶχε ἄρπάξει ξάφνου ὕπνος, τὸν κρατοῦσε ὕπνος βαθύς· κοιτόταν χάμω, ξαπλωμένος ἄφρονος, σὰν νὰ ἦταν σ' ὄνειρο. Ὅταν ὁ Ἐνκιντοῦ τὸν ἀγγίξε, δὲν ἐσηκώθηκε· ὅταν τοῦ μίλησε, δὲν τοῦ ἀπάντησε.

«Ὡ Γίλγαμές, Κύριε τοῦ κάμπου τοῦ Κούλαμπ, ὁ κόσμος σκοτεινιάζει, οἱ σκιὲς ἀπλώνονται πάνω του, τώρα εἶναι τὸ θαμποφῶς τοῦ σοῦρουπου. Ἐφυγε ὁ Σαμᾶς, τὸ φωτεινὸ κεφάλι του σιγᾶται στὸν κόλπο τῆς μητέρας του Νινγκάλ. Ὡ Γίλγαμές, πόσο θὰ κοίτεσαι ἔτσι κοιμισμένος; Ποτέ ἡ μητέρα ποὺ σὲ γέννησε νὰ μὴ ἀναγκαστεῖ νὰ σὲ θρηνήσει στὴν πλατεία τῆς πόλης».

Τὸν ἄκουσε στὸ τέλος ὁ Γίλγαμές· φόρεσε τὴν πλάκα γιὰ τὸ στήθος του, «τὴ Φωνὴ τῶν Ἑρώων», βαρεὶα εἴκοσι ὀκτάδες· τὴ φόρεσε σὰ νὰ ἔβαζε ἀπάνω του ροῦχο λαφρό, κι αὐτὴ τὸν κάλυψε ὁλόκληρον. Στάθηκε μ' ἀνοιχτὰ τὰ πό-

δια σὰν τὸν ταῦρο ποὺ ρουθουνίζει στὸ χῶμα καὶ τὰ δόντια του ἦταν σφιγμένα.

«Στὴ ζωὴ τῆς μητέρας μου Νινσοῦν ποὺ μὲ γέννησε καὶ στὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μου, τοῦ θεϊκοῦ Λουγκουλμπάντα, ἄς ζήσω γιὰ νὰ ἔμαι τὸ θαυμά τῆς μάνας μου, ὅπως ὅταν μὲ κανάκιζε στὴν ἀγκαλιά της».

Δεύτερη φορὰ τοῦ εἶπε :

«Στ' ὄνομα τῆς μητέρας μου Νινσοῦν ποὺ μὲ γέννησε καὶ στ' ὄνομα τοῦ πατέρα μου, τοῦ θεϊκοῦ Λουγκουλμπάντα, μέχρι νὰ παλαίψουμε τοῦτον τὸν ἄντρα, ἂν εἶναι ἄντρας, τοῦτον τὸ θεόν, ἂν εἶναι θεός, ὁ δρόμος ποὺ πῆρα γιὰ τὴ Χώρα τῶν Ζωντανῶν δὲ θὰ γυρίσει γιὰ τὴν πόλη».

Τότε ὁ Ἐνκιντοῦ, ὁ πιστὸς σύντροφος, ἀπαντώντας τοῦ εἶπε:

«Ὡ κύριέ μου, δὲν ξέρεις αὐτὸ τὸ τέρας καὶ γι αὐτὸ δὲ φοβάσαι. Ἐγὼ ποὺ τὸ ξέρω εἶμαι τρομαγμένος. Τὰ δόντια του εἶναι δράκοντα κοφτήρες, ἡ ὄψη του εἶναι σὰν τοῦ λιονταριοῦ, τὸ χύμισμά του εἶναι ὁρμὴ κατακλυσμοῦ, μὲ τὸ κοίταγμά του ὁμοία συντρίβει τὰ δέντρα τοῦ δάσους καὶ τὰ καλᾶμια τοῦ βάλτου. Ὡ κυριέ μου, προχώρα κι ἔμπα, ἂν τὸ προτιμάς, σ' αὐτὸ τὸν τόπο, μὰ ἐγὼ πίσω στὴν πόλιν θὰ γυρίσω. Θὰ διηγηθῶ στὴν κυρία τῆς μητέρας σου ὅλα σου τὰ ἔνδοξα ἔργα, ὥσπου νὰ οὐρλιάξει ἀπὸ χαρὰ: καὶ μετὰ θὰ διηγηθῶ τὸ θάνατο ποὺ ἀκολούθησε, ὥσπου νὰ βογγήξει ἀπὸ τὸν πόνο».

Ἀλλὰ ὁ Γίλγαμές εἶπε:

«Θυσία καὶ προσφορὰ ἀκόμη γιὰ μένα δὲν εἶναι, ἡ θάρκα τοῦ θανάτου δὲ θὰ κατεβεῖ, οὔτε τὸ τρίπτυχο πανὶ γιὰ σάβανό μου θὰ κοπεῖ. Ἀκόμη δὲ θ' ἀπελπιστεῖ ὁ λαὸς μου οὔτε ἡ πυρὰ μέσα στὸ σπῆτι μου θ' ἀνάψει κι ἡ κατοικία μου δὲ θὰ καίει μὲς στὴ φωτιά. Σήμερα δός μου τὴ βοήθεια σου καὶ θὰ ἔχεις τὴ δική μου· τότε τί μπορεῖ νὰ πᾶει στραβὰ μὲ μᾶς τοὺς δύο; Ὅλα τὰ πλάσματα τὰ ζωντανὰ ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ σάρκα θὰ καθήσουνε στὸ τέλος στὴ θάρκα τῆς Δύσης κι ὅταν θυσιστεῖ, ὅταν ἡ θάρκα θυσιστεῖ τοῦ Μάγγιλουμ, πάνε, χαθῇκαν. Μὰ ἐμεῖς θὰ προχωρήσουμε καὶ θὰ καρφώσουμε τὰ μάτια μας πάνω σ' αὐτὸ τὸ τέρας. Ἄν ἡ καρδιά σου εἶναι φοβισμένη, πέτα μακριὰ τὸ φόβο· ἂν ὁ τρόμος εἶναι μέσα της, πέτα μακριὰ τὸν τρόμο. Πάρε στὸ χέρι τὸ πελέκι σου καὶ χτύπα. Αὐτὸς ποὺ ἀφήνει ἀτέλειωτη τὴ μάχη δὲ βρίσκει γαλήνη».

Ὁ Χουμπάμας βγήκε ἀπ' τὸ γερό του κέδρινο σπῆτι. Ἐγενεψε μὲ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κούνησε ἀπειλῶντας τὸ Γίλγαμές· καὶ πάνω του κάοφωσε τὸ μάτι του, τὸ μάτι τοῦ θανάτου. Τότε ὁ Γίλγαμές φώναξε στὸ Σαμᾶς καὶ τὰ δάκρυα του κυλοῦσαν :

«Ὡ λαμπρὲ Σαμᾶς, ἀκολούθησα τὸ δρόμο ποὺ μοῦ πρόσταξες, καὶ τώρα, ἂν δὲ μοῦ στεῖλεις τὴ συνδρομή σου, πῶς θὰ γλυτώσω;».

Ὁ λαμπρὸς Σαμᾶς ἄκουσε τὴν προσευχή του καὶ κάλεσε τὸ μεγάλον ἄνεμο, τὸ δόρειο

άνεμο, τὸν ἀνεμοστρόβιλο, τὴ θύελλα καὶ τὸν παγερὸ ἄνεμο, τὴν καταιγίδα καὶ τὸν καψαλιστὸ ἄνεμο, ἦρθαν σὰ δράκοντες, σὰν καψαλιστὴ φωτιά, σὰ φίδι πού παγώνει τὴν καρδιά, σὰν κατασρεπτικὸς κατακλυσμὸς καὶ τὸ δικράνι τῆς ἀστραπῆς. Οἱ ὀχτῶ ἄνεμοι σηκώθηκαν καταπάνω στὸ Χουμπάμπα, τὸν χτύπησαν στὰ μάτια· πιάστηκε, δὲ μπορούσε νὰ πάει μπροστὰ καὶ πίσω. Κι ὁ Χουμπάμπα ἐγκατέλειψε τὸν ἀγώνα. «Ποιοὶ εἶναι αὐτοί», φώναξε, «πού φαίνονται ἄνθρωποι μὰ πολέμῳ νὰ σὰ θεοί;».

Ἁ Γίλαμἐς κραύχασε:

«Στὴ ζωὴ τῆς μητέρας μου Νινσὺν καὶ τοῦ πατέρα μου τοῦ θεικοῦ Λουγκουλμπάντα, στὴ Χώρα τῶν Ζωντανῶν, σ' αὐτὸ τὸν Τόπο ἀνακάλυψα τὴν κατοικία σου· τ' ἀδύνατά μου μπράτσα καὶ τὰ μικρά μου ὅπλα ἔφερα σ' αὐτὸ τὸν Τόπο ἐναντίᾳ σου καὶ τώρα θὰ μῶ στὸ κέδρινο σπίτι σου».

Ἔτσι ἔκοψε ἐφτά κέδρα καὶ τὰ ἔριξε στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ· ὁ σύντροφός του ἔκοψε τ' ἀκρόκλαρα κι ἔνωσε τοὺς κλάδους· κι ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Χουμπάμπα. Στὸν ἐρχομό του τὸ σπιτόφιδο γλίστρησε ἀπ' τὴν τρύπα τῆς πού 'χε στὸ οἰκοδόμημα. Ὁ Χουμπάμπα ρύμφηξε τὴν ἀνάσα του, ἀκούστηκε σὰν σκάσιμο φιλιῶ καὶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν. Πισωπάτησε μπροστὰ στὸ Γίλαμἐς· ὁ Χουμπάμπα φώναξε:

«Ὡ Σαμάς, ἄκουσέ με, ἄκουσε τὰ λόγια μου. Δὲ γνῶρισα μητέρα, ὄχι, οὔτε πατέρα νὰ μ' ἀνάθρεψε· μὲ γέννησε σ' αὐτὸ τὸν Τόπο, μ' ἀνάθρεψε κι ὁ Ἐνλὶλ μ' ἔβαλε φύλακα τοῦ δάσους».

Ἐξόρκισε τὸ Γίλαμἐς στὴν οὐράνια ζωὴ, στὴν ἐπίγεια ζωὴ, στὸν ἴδιο τὸν κατὰ κόσμον:

«Ἄσε με νὰ φύγω ἐλεύθερος, Γίλαμἐς, καὶ θὰ εἶμαι ὁ ὑπηρετὴς σου, θὰ εἶσαι ὁ κύριός μου· ὅλα τὰ δέντρα τοῦ δάσους πού φροντίζα στὸ βουνὸ θὰ γίνων δικά σου. Θὰ τὰ κόψω καὶ θὰ σοῦ φτείσω ἓνα παλάτι».

Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε πρὸς τὸ σπίτι του, κι ἡ καρδιά τοῦ Γίλαμἐς γέμισε συμπόνια. Εἶπε στὸ σύντροφό του:

«Ὡ Ἐνκιντοῦ, δὲν πρέπει τὸ πιασμένο πουλὶ νὰ γυρνᾷ στὴ φωλιά του κι ὁ αἰχμάλωτος ἄντρας νὰ γυρνᾷ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του;».

Ὁ Ἐνκιντοῦ ἀπάντησε:

«Ὁ πιὸ δυνατὸς ἄντρας θὰ πέσει στὴ μοίρα ἂν δὲν ἔχει κρίση. Ὁ Ναμτάρ, ἡ κακιὰ μοίρα πού δὲν ξεχωρίζει τοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸν καταπιεῖ. Ἄν τὸ πιασμένο πουλὶ γυρνᾷ στὴ φωλιά του, ἂν ὁ αἰχμάλωτος ἄντρας γυρνᾷ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, τότε ἐσύ, φίλε μου, ποτὲ δὲ θὰ γυρᾷς στὴν πόλη πού σὲ περιμένει ἡ μητέρα πού σὲ γέννησε».

Ὁ Χουμπάμπα εἶπε:

«Ἐνκιντοῦ, εἶναι κακὸ αὐτὸ πού εἶπες, ἐσύ, ἓνας μίσθαρνος, πού ὑπηρετεῖς γιὰ τὸ ψωμί

σου! Ἀπὸ ζήλεια κι ἀπὸ φόβο μὴ βρεῖς ἀντίπαλο, εἶπες λόγια κακά».

Ὁ Ἐνκιντοῦ εἶπε:

«Μὴν ἀκοῦς, Γίλαμἐς· τοῦτος ὁ Χουμπάμπα πρέπει νὰ πεθάνει».

Ἄλλὰ ὁ Γίλαμἐς εἶπε:

«Ἄν τὸν ἀγγίζουμε, ἡ φλόγα καὶ ἡ λαμπεράδα τοῦ φωτὸς θὰ συγχυστοῦν, ἡ δόξα καὶ ἡ γοητεία θ' ἀφανιστοῦν, οἱ ἀχτίδες τῆς θὰ σβήσουν».

Ὁ Ἐνκιντοῦ ἀπάντησε ἀπάντησε στὸ Γίλαμἐς:

«Ὁχι, φίλε μου. Πρῶτα πιάσε τὸ πουλί, καὶ πού θὰ τρέξουν τότε τὰ σκαρούδια; Μετὰ μπορούμε νὰ γυρέψουμε τὴ δόξα καὶ τὴ γοητεία, ὅταν τὰ σκαρούδια τρέχουν σκόρπια μέσα στὰ χορτάρια».

Ὁ Γίλαμἐς ἄκουσε τὸ λόγο τοῦ φίλου του, πῆρε στὸ χέρι τὸ πελέκι, τράβηξε ἀπ' τὴ ζώνη τὸ σπαθί του, καὶ χτύπησε τὸ Χουμπάμπα μπῆγοντας τὸ σπαθί μὲς στὸ λαιμό του, καὶ ὁ Ἐνκιντοῦ, ὁ σύντροφός του, ἔδωσε τὸ δεύτερο χτύπημα. Στὸ τρίτο χτύπημα ὁ Χουμπάμπα ἔπεσε· κοιτόταν ἀκίνητος στὸ θάνατο.

Τότε ἀκολούθησε ἡ σύγχυση· γιατί ἦταν ὁ φύλακας τοῦ δάσους αὐτοῦ πού στρώσαν χάμω. Ἐκεῖνος πού στὰ λόγια του ὁ Ἑρμον καὶ ὁ Λίβανος συνήθειο τὸ ἔχανε νὰ τρέμουν. Τώρα τὰ βουνὰ ταραχτήκαν, οἱ λοφοσειρὲς ταραχτήκαν, γιατί ὁ φύλακας τοῦ κέδρου κοιτόνταν νεκρός.

Ὁ Ἐνκιντοῦ τὸν χτύπησε κι ὁ κέδρος συντρίφτηκε. Ὁ Ἐνκιντοῦ τὸ ἔκανε· ἀποκάλυψε τὶς μυστικὲς καταικίες τῶν Μεγάλων. Ἔτσι ὁ Γίλαμἐς ἔκοψε τὰ δέντρα τοῦ δάσους κι ὁ Ἐνκιντοῦ καθάρισε τὶς ρίζες τοῦ πέρα ὡς τὶς ὄχθες τοῦ Εὐφράτη. Ἐβάλαν τὸ Χουμπάμπα μπροστὰ στοὺς θεοὺς, μπροστὰ στὸν Ἐνλὶλ καὶ στὴ Νινλὶλ· κι οἱ Ἀννουνάκι, οἱ Κριτέζ, τὸν ἄρπαξαν.

(Συνεχίζεται)

Μετάφρ. ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

